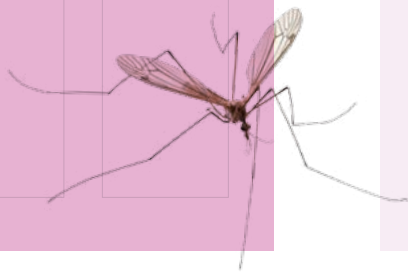

MUG

ZINE

#2

**Poëzie laat zich niet in woorden vangen.
Pure poëzie laat zich koninklijk ontvangen
op een bankje in de zomerzon, naast een
stenen huisje. De eerste zonnestralen,
krakende vogels en het huisje dat uit haar
voegen barst. De konijnen zijn dood. Ver
weg glijdt een zilvervliegtuig zachtjes door
de blauwe zon. Een muurwolk verschuift
de stilte. Nog even bibberend genieten.
Straks valt alles om.**

Vrij zijn

Het hoofd wil rust, ik zoek een kist, een doekje voor
het zweten.

Een zwachtel voor het dansen van mijn voeten
op het asfalt. Ik bevrijd de fee in mij.

Het hoofd moet vrij, en wind mag waaien
door de geest, het heeft de tijd, de stilte, ja.

Het hoofd voedt de kadans in mij, het gretig lijf,
mijn voeten zijn de hoek al om, het hart drie slagen
verder.

Het hoofd blijft achter, kijkt niet
verder dan de kale horizon.

-MARIE-ANNE HERMANS-

E Z E L S O R E N

Boven het bos vliegen kleine driehoeken
't zijn ezelsoren van ruwweg negentig
grams getint houtvrij romanpapier

Ze zoeken boeken waaruit de
bladwijzers zijn gevallen

Als ze in de buurt kom
en haal ik ze neer

Ik wil geen vou
w in de pagi
na waar ik
gebleve
n be
n

-PIETER DRIFT-

Afbeelding rechts: Pieter Drift, No stress, 2020.

eerst was verlies iets om het huis te verlaten

ik herinner me de laatste kans
om afscheid te nemen

het onvermijdelijke blijven
dat voor inkeer werd aangezien

de onbekende
luw en zwervend
die nog altijd naast me
wakker wordt in het smalle huis
naar me kijkt me op de voet volgt

hij heeft al die tijd gezweven

-SABINE KARS-

Boom

Ik wil boom zijn.
Niet gewenst of ongewenst
door haastige voorbijgangers,
boomomhelzers, verstokte wandelaars.

Gewoon boom. Langs de weg,
vanzelfsprekend onbelangrijk
voorbijgaand van aard, nooit
bij stil gestaan,

met de eigenschappen van een golf
in een oceaan of een wolk
in een lucht,
er zijn zonder er

te hoeven zijn, niet gemist
bij individuele absentie
geaccepteerd om wat het is,
boom.

-WOUTER VAN HEININGEN-

Noodgedwongen monoloog

Je bent er niet meer.
Nee, je bent er niet meer.

Je was er wel.
Jazeker, je was er ooit wel.

Maar nu niet meer.
Helaas, niet meer.

Nou, kom er dan maar bij.
Er is plek genoeg

bij die bonte stoet van mensen
die door hun afwezigheid

altijd aanwezig zijn. Het is
sowieso niet dat je een keus hebt.

Ik trouwens ook niet. Ik draag je
voorgoed met me mee,

al voelt het soms als slepen.
Dat is wat liefde doet.

Als het zou helpen zou ik
het ergste denkbaar doen.

Weet ik veel? Met een kater
een boekenkast van IKEA in elkaar zetten.

Ik roep maar wat, het helpt toch niet.
Terugkomen zal je niet.

Het enige dat ik kan doen
is fantaseren hoe het had kunnen zijn.

Ik heb de wijn reeds ingeschonken
en mijn beangstigende gedachten

betreffen alleen nog de geliefden
die daadwerkelijk aanwezig zijn.

-DANIËL DEE-

U denkt te veel

Voor een opmerkelijk mens geeft het universum voortdurend signalen af, subtiel, de massa ziet het niet. Zo loop ik op een naamloze ochtend met de forenzende ochtendstroom het Centraal Station uit en daar staat ineens, midden op de stoep, een bord met de mededeling:

‘U denkt te veel’

Prompt staan mijn gedachten stil. Het is een wonder! Een geschenk uit de grijze kantoorkhemel. Zou het een aanwijzing zijn? Wat moet ik doen, stoppen, opletten, mijn woorden parkeren?

Ik doe niets. Het duurt een korte eeuwigheid, dan komt alles weer in beweging. Iemand blaast de bonte bellenstroom de straten door, de kantoren in. Ik kijk nog één keer goed. Het bord is nu de woorden kwijt. Heeft niemand anders het gezien?

Als ik 's avonds door het warme voorjaarsvocht naar huis fiets, gebeurt het weer. VRIJ VRIJ VRIJ schreeuwt het universum, in neongroene letters. Ik glimlach naar toeterende bestuurders en behaarde buitenlui. Plek genoeg in deze parkeergarage.

-MARIE-ANNE HERMANS-

Stukjes

o nee mijn stukjes
dit is ernstig
elke dag verlies ik meer stukjes van mezelf
dit heeft geen zin
ik wil mijn stukjes terug
stukjes kip zonder kop
stukjes hemelblauw
stukjes bier
stukjes ophoesten
stukjes fijne herinneringen
stukjes als drijfhout
wat mij rest houdt zich schuil in organische massa
mijn zijn is niet echt en mijn bestaan een illusie
hoe vind ik mijn stukjes terug
en met welk gereedschap kan ik mezelf weer repareren
doe mij toch nog niet weg
ik heb nooit begrepen wat zo'n magische dame zag in
iemand als ik

maar als elk karbonaadje perfect was dan bestonden er
geen hotdogs
ik zie mezelf nu eenmaal graag als iemand uit één stuk
in de toekomst
blaas me nog eens van de sokken
mijn stukjes ik wil ze terug

en dan heb ik het nog niet eens over gesloten deuren

-DANIËL DEE-

nu is er geen houden meer aan

1

het is tijd
je van het bed te lichten

wat ben je veranderd

ik vraag hoeveel geluid het maakt
jij kan een glimlach niet onderdrukken
vertelt over het ongekende blauw

je zegt er is iets dat de saffieren lucht blokkeert
kun je me zien als ik beweeg?

ook dit wordt opgeschreven

2

de film start
strijk het haar uit je ogen kijk
zie het als een afronding

het draaien het is kermis in de oude stad
een jongen draagt zijn trommel mee
en iemand heeft een flitsmaan opgelaten

jij hebt geleerd te tellen
tussen licht en slag
het stelt nauwelijks gerust

3

een shot in het park
nu zie je jezelf terug
je kan niet op de namen
van de getoonde bomen komen

het draaien
je zegt ik zweef waar ik wil
alles wat echt is zal een puinhoop zijn

het draaien het tolleren
rond de oude beuk het leunen

het slaan op de camera
als je merkt dat je wordt opgenomen

-SABINE KARS-

Definitief

Oh shit ik ben dood.

Er is snelheid, er is richting, meer dan er ooit was
en ik lig daar op de grond, zo mooi en zo geheel ontdaan
van uiterlijk en waan. Dit is het ogenblik
van goddelijke openbaring.

Hij raapt mijn deeltjes bij elkaar, snoert me dicht
met de verkeerde gebruiksaanwijzing.
Dit komt nooit meer goed.

-MARIE-ANNE HERMANS-

Mist

Aan het einde van het bos,
in het oosten van het land,
liggen bomen opgestapeld,
wachterend op een late herfst.

In het groene duister
meen ik jou te zien,
slechts heel even,
badend onder duizend dennen.

Het grijze mos onder mijn voeten
trekt omhoog langs mijn benen,
tot ik zit. Zo moet het
voelen wanneer je droomt.

Ik mis mij, in jouw aanwezigheid,
achter gestapelde bomen,
in een bos dat geen
naam mag hebben.

-WOUTER VAN HEININGEN-

Bos in november en jij

Kleurrijk zal het bos geweest zijn,
afgebladderd groengeel richting roestig bruin.
De grond drassig, paden onduidelijk door
takken en windverwaaide beplanting.
Er zullen wandelaars geweest zijn, ineengedoken
of vol met het gezicht in de waterige zon,
die er wellicht was. Ze zullen afkeurend gekeken hebben
of juist instemmend. Er waren ook vast beukennootjes,
kastanjes of een enkele eikel; de herfst in november
zoals je hem kent, van eerder en plaatjes. Ik herinner het
mij niet.
Jij was er.

-WOUTER VAN HEININGEN-

De ochtend is zo stil, het hele parkje slaapt. De zon
doet nog niet zo overdreven z'n best, een vogel fluit,
er ritselt wat in de struiken en het is zo vredig.
Wietwietwiet. Prrrrrr. Tidilidiliii.
Tititititiii. Woewoe. Ritselderitsel.
Pok.

In een notendop

Het zaadje dat ik plantte
en zorgvuldig water gaf
groeit nu naar de zon
maar steeds verder van mij af

Instagram icon @Luule

Colofon

Bijdragen: Daniël Dee, Pieter Drift, Wouter van Heiningen,
Marie-Anne Hermans en Sabine Kars.

MUGzine is een schrift vol poëtische vloggertjes. Voor
mensen die wakker liggen van onzichtbare olifanten die
door de kamer stampen. Voor wie poëzie wil horen in het
zoemen van een mug. MUGzine verschijnt ook op
www.mugzines.nl.

© MUGzine is een uitgave van Poetry Affairs en MUGbooks

Grafisch ontwerp: BRRT (info@brrt.nl)

2 | 2020